

E b i c y k l

spanilá jízda astronomů od hvězdárny ke hvězdárně

Cheb -
Horšovský Týn -
Rokycany -
Sedlčany -
Vlašim -
Pardubice -
Úpice -
Sloupnice -
Domovské depo Brno

Reportáž psaná na bicyklu o XXX. Ebicyklu

30. Ebicykl

Česká Půlkopa

21.7.-27.7.2013

Očima tandemu Kája & Jája

Věnováno naší Královně Daniele, která se na letošní ročník spanilé jízdy od hvězdárny ke hvězdárně velmi těšila, ale nakonec měla nehoráznou smůlu, díky které mohla absolvovat pouze jedinou etapu.

Rotymajst a rotymajstrová z vody rostlých Ebicyklích pulců
tandemáci Trutňáci

Prolog – nultá etapa

Sobota 20.7.2013

Je sobota 20. Července 2013. Nastává den „D“ na který se Uška i já těšíme celý rok. Náš kamarád a velký znalec železnice Ilja Šín má dnes jmeniny, ale kromě toho mají svátek též všichni příslušníci našeho Ebinároda, astronomičtí cykloturisté a pilní pleniči Českých luhů a hájů v období červencového úplňku.

Většina účastníků letošní spanilé jízdy má již na dnešek naplánované nějaké to cykloputováníčko z Chebu do Chebu, například přes Františkovy Lázně, anebo do vesnice zaslíbené všem profesionálním, ale i amatérským astronomům s názvem Nebesa. Nicméně my jsme absolvovali první dotek s letošním Ebicyklem již včera.

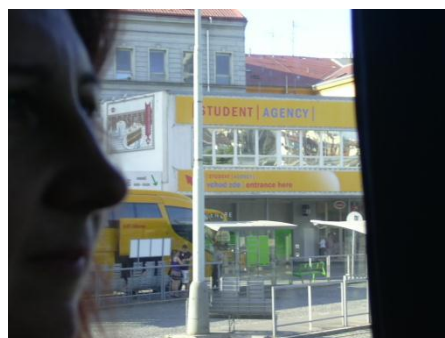
Jelikož nám již tradičně nastávají trampoty související s nejistotou dopravy našeho dvouoře pomocí železnice, rádi jsme využili možnosti jeho odeslání od Jirky Krejsy z Drásova prostřednictvím naší Ebicyklí vozové hradby. Tímto Jirkovi Krejsy i Honzovi Balíkovi velice děkujeme. U této příležitosti jsme též objeli Jirku Komrsku, Vladimíra Homolu i Dušana Šimoníka a nalodili na palubu vozové hradby i jejich bagáž a v případě zájmu i oře.

Dnes ráno jsme vstali brzy, rozloučili se s Honzíčkem, který stráví celý týden s naší tetou Ajkou a strejdou Martinem v Bílých Karpatech. Honzík se na ně moc těšil. Potom jsme odjeli pro Verunku a její kamarádky na koňský tábor kousek za Litomyšl, abychom je stáhli zpátky do Brna. Verunku jsme posléze odevzdali naší babičce Věrce v Řečkovících, kde už na ni čekal její bílý ušatý králíček moheráček Kulička. Moc a moc tímto naší tetě i babičce děkujeme.

No a potom už rychle šupky dupky domů, dobalit svých švest pětěk, protože ve tři hodiny odpoledne nám odjíždí žlutý autobus Student Agency na Prahu a odtud potom dále až do cílového města Chebu.

Zajímavé bylo, že letušky v obou autobusech mluvily úplně přesně jako naše Verunka. Hodně rychle a polykaly koncovky. Avšak díky tomu, že máme od naší Verunečky dostatečný trénink, rozuměli jsme jim skoro všechno docela dobře. Cestou nás pak obcházely mrákoty, když jsme si představili, že všechno to, co právě jedeme autobusem, budeme muset ušlapat sami po vlastní ose a vlastně ještě mnohem více. Doufám, že z té letošní České Půlkopy nezůstaneme s Jájuškou na jedné velké hromadě. Navíc jsme zjistili, že jsme doma zapomněli naši standardu Zazela. Doufáme, že to nebude špatné znamení, že se nám vyhnou zdravotní i technické potíže, a že k zaplacení deště budou stačit toliko pláštěnky.

V Praze se Jájuška poněkud zastyděla, jelikož si s igelitkama v ruce připadala tak trochu jako bezdomovec. A pranic jí nepomáhalo mé chlácholení o výstředních milionářích z Friska, myslím, že nakonec největší úspěch slavilo Feynmanovo „Snad ti nedělají starosti cizí názory“. V Praze jsme ještě zakoupili dva pohledy. V Chebu potom Jájuška oblízla dva Miloše a ještě večer jsme je poslali naší Verunce i Honzíčkovi.

Žlutý Student Agency – autobus s kapučínem, letuškou a tykadly

Dva londoni v Prahu

Holubí námluvy Praha Florenc

Žlutý Student s tykadly
konečně v cílové destinaci

Večerní Cheb nabízí poučení i pokochání

I s přestupem v Praze jsme jeli autobusem z Brna do Chebu více než šest a půl hodiny. Škoda jen našich ranních a dopoledních povinností. Tím, že jsme vyrazili z Brna do Chebu až takto pozdě, nemohli jsme stihnout slavnostní pokřik a zahájení naší spanilé Ebicyklí jízdy. Ale i tak bylo shledání se starými známými Ebitvářemi krásné a srdečné, prostě moc a moc fajn.

Po návštěvě nového chebského planetária jsme naplánovali trasu na zítřek a zakoupili si za dumpingové ceny čtyři nové bílé speciální výroční Ebitrikoty s vyobrazením všech Ebicyklistů, to abychom se zítra lépe našli.

Planetární minizezka u místního gymnázia

Téměř jednovaječné dvojče můzy

Posezení v novém chebském planetáriu

V Rusku padají meteority co chvíli

Ebicyklisté nevěří svým očím

Večerní bivakování

Ebipeloton očima a rukou Ládi Šmelcera

První etapa

(Cheb – Horšovský Týn)

Neděle 21.7.2013

(délka 112,20 km; max. rychlost 63,5 km/h; průměr 17,5 km/h)

Dnes se jede poslední etapa jubilejní sté Tour de France z Versailles do Paříže pod Vítězný oblouk. My nezůstáváme pozadu a začínáme naší první Ebietapu z Chebu do Hrochova Týnce.

Teorie všeho
na tričku naší Markytánky

Jan Dirlbeck ve svém astrokrálovství
na střeše gymnázia

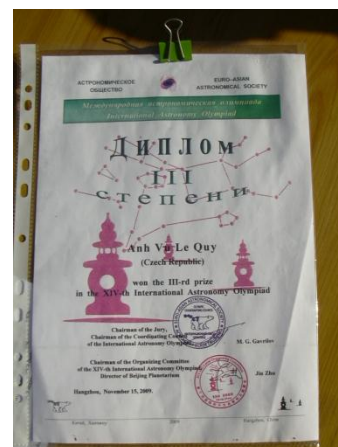
Včera večer jsme měli možnost shlédnout krátký program v planetáriu a na dnešek ráno jsme si nechali prohlídku hvězdárny, která je umístěna v areálu chebského gymnázia. Provedl nás zde velice ochotný a vstřícný pan Jan Dirlbeck, který zde učí fyziku a kromě celé baterie školních hvězdářských dalekohledů, které se mu podařilo pro hvězdárnu pořídit za neuvěřitelných 2000 Kč, zde má také velkou spoustu interaktivních fyzikálních atrakcí. Jsou většinou umístěné na školní chodbě, a kdybych zde byl studentem, určitě bych si přál, aby přestávky nikdy neskončily. Se svými žáky se také každoročně účastní mezinárodních fyzikálních olympiád a vedou si vpravdě výtečně, protože například vloni uspěli Chebští studenti i v celoplanetárním kole této olympiády konané v předaleké Číně.

Dejte mi pevné místo a pohnu vesmírem
-Archimédés-

Když je jasno, využívají studenti slunečních hodin a pokud je zataženo, tak klasických dole na sloupu. Nečas zde neexistuje a netoleruje se.

Úspěchy vpravdě
celoplanetárního měřítka

Před prvním šlápnutím do pedálů

Po odjezdu z areálu gymnázia, které bylo současně naším prvním nocležištěm, jsme zamířili do velice pěkného centra Chebu, kde nás upoutala pěkná a dlouhá cesta složená ze železných desek, do kterých byla vyřezána celá historie tohoto města.

Krásně upravené náměstí v Chebu

První setkání s astronomií – Pension Mars
(kousek za městem, určitě je zde jako v nebi)

Dvanáctileté naděje jednostopých superořů
na okruhu u přehrady Jesenice

Vodní dílo Jesenice

Po odjezdu z Chebu jsme objeli ze severní strany přehradu Jesenici a po vedlejších cestách pokračovali s Iljou Šínem - Iljušínem směrem na Tachov. Cestou jsme se u cesty napasli pozdních třešňí ptačinek a byly báječné, sladké jako med. Červíky neměly vůbec žádné. Typuji, že pokud tam dříve nějakí byli, tak všichni vyhnuli, protože už dávno dostali cukrovku. Okolní pole byly sklizené a plné velkých slaměných špulek, o kterých Ilja prohlásil, že vypadají jako obří toaletěáky pro slony. A tak jsme tedy projížděli oblastí Českého Lesa a Chodska postupně přes Dolní Dvory, Okrouhlu, Salajnu, Dolní Žandov, Horní Žandov, Starou Vodu, Sekerské Chalupy, Krásné, Tři Sekery, Chodovskou Huť, Broumov, Zadní Chodov, Chodský Újezd a Březí do Tachova. Zde jsme poobědvali a setkali se s hlavním pelotonem vedeným naším polním hejtmanem Jířím Grygarem.

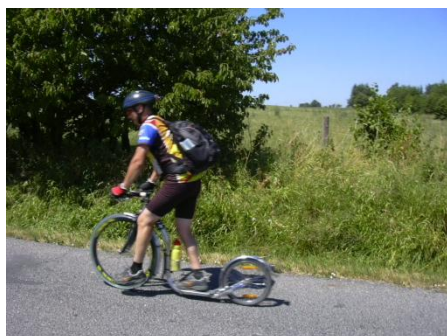
Obec Salajna –
typické hrázděné domky u hranic s Německem

Zátiší - Jájuška s bolševníky

Kozénky moje, takové plány sem s vama měl...

Viktor Jelínek – princezna Koloběžka v běhu

Slaměné supertoaletěáky na sklizeném poli

Ptačinky pro labužníky

Z Tachova jsme potom odjížděli ve společnosti pavukmistra Martina Štědrone a Martina Nekoly alias Hillaryho, kteří jediná byli ochotní si ještě udělat s námi zajížděku do Světců u Tachova a prohlédnout si zde druhou největší jízdárnu ve střední Evropě. Naším průvodcem k jízdárně i dále po Tachovsku se stal místní reportér periodika Tachovský deník a nadšený příslušník tachovského sdružení cyklistů s krásným názvem Nežeňse, pan Antonín Hříbal.

Uvítání před opravenou jízdárnou

Jízdárna ve Světcích byla vpravdě velkolepá. Vybudoval ji jako takovou svoji trucovnu generál Alfréd Windischgrätz, po té co u Habsburků, na rozdíl od maršála Radeckého, upadl na stará kolena v nemilost. Velice pěkným a zasvěceným slovem nás celou budovou od sklepa až po půdu provedl místní průvodce pan Pavel Voltr. Bylo vidět, že si zde generál Windischgrätz splnil svůj veliký sen a bylo rovněž zřejmé, že nehleděl na zlaté. Hodně mi to připomínalo zámek knížete Esterháziho v Uhersku, který zřejmě zastával stejnou filozofii jako Windischgrätz – Co si může dovolit Rakouská císařovna a Ruský car si mohou dovolit i já! Za zmínku podle mne ještě stojí situace, že když jsme z venku vstoupili do jedné z bočních věží jízdárny a moje Jájuška prohlásila, že je zde hrozná tma, poradili jsme jí, aby si sundala sluneční brýle.

Hlavní prostora skvostné jízdárny

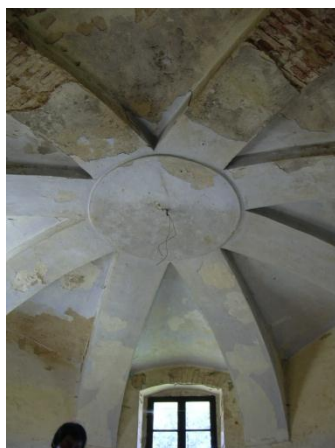
Výš už to v jízdárně nejde. Bylo tu dost teplo.

Tento stropní ornament není plastický, ale jen malovaný

Co, kde, kdy, proč, jak...

Ve sklepní kovárně svítí klenbové Slunce

Luxusní stáje pro ušlechtilé koníky

Ebipanstvo v panské lóži

V době, kdy velkostatek stál asi 2000 zlatých, jízdárna přišla na 16 000 zlatých a dnes polorozpadlý zámek asi na 200 000 zlatých!

Dále nás náš průvodce po Tachovsku zavedl do Pernolce, kde se nachází pěkná opravená vodní tvrz. Je však v současné době soukromém vlastnictví a tudíž veřejnosti nepřístupná, ale prý je i v interiéru velice hezky a stylově zařízená.

Vyhledka na Tachov

Sídlo vladky Přibyslava z Pernolce zmiňované od roku 1251. No pánové, tomu říkám historická chalupa. Takovou třeba v Americe nenajdete!

Důkaz, že Pernolec jest vsutku vodní tvrzí

Rekovní dobyvatelé zůstali před branami

Za vesnicí Stráž jsme se oddělili od skupiny s pavukmistrem, Hillarym, Rost'ou Šopou a zeměkolárem Vít'ou Dostálem, kteří odbočili na vedlejší silnici. My jsme s Jájou pokračovali dál po hlavní silnici s minimálním provozem a perfektním asfaltem a dojeli starší práce Jirku Komrsku a potom i Dušana Šimoníka. Je úžasné, jak to těmto pánům i v tomto velmi teplém počasí šlape.

Z restaurace v Sedlišti jsme zaslechli ZDE!
A tak jsme se připojili k božím hodovníkům
a pleničům.

V sedlišti lze u baru sedět v sedle

Zámek Bor

Šumavu Železnorudsko necháváme tentokrát před sebou a uhýbáme definitivně doleva

Statečná starší práčata z Brna - Jirka Komrsk a Dušan Šimoník

No a potom jsme už dospěli do cílového Horšovského Týna, kde jsme se ubytovali ve školní tělocvičně a povečeřeli z vlastních zásob. Při té příležitosti Jájuška zjistila, že jí Sluníčko spálilo levou ruku (je to s podivem, když jsme jeli převážně na jihovýchod, ale je to tak) a tak se musí zítra důkladněji namazat. A potom jsme se vysprchovali a pospíchali na společný sraz ve 21 hodin před kostelem na náměstí.

Kostel na náměstí v Horšovském Týně

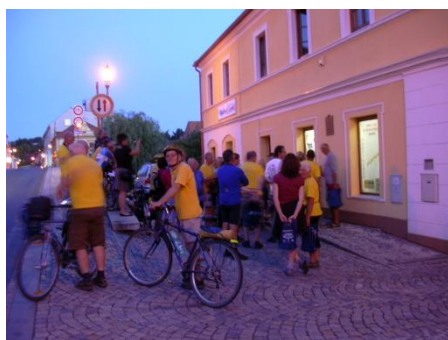
Sraz ve 21 hodin

Příjezd do noční tělocvičny

Večerní program spočíval v tom, že jsme nejprve navštívili rodný dům věhlasného rakouského astronoma Josefa Jana Littrowa (Joseph Johan von Littrow). Byl to velmi všestranný člověk, který vystudoval nejprve práva a teologii než se specializoval na přírodní vědy. Mimo jiné je po tomto muži pojmenováno i měsíční pohoří Taurus – Littrow, kde přistálo v roce 1972 Apollo 17. Zřejmě následkem teplého dne (bylo určitě přes 30°C ve stínu) a nedostatkem tekutin zkolaboval před Littrowovým rodným domem Hudson. Naštěstí se jednalo jen o chvilkovou mdlobu a po napití se záhy vykřesal z nejhoršího. Budiž to však poučením nejen pro něj, ale i pro nás všechny ostatní.

Před rodným domem astronoma Josefa Johanna Littrowa

Povídání o tomto slavném rodákovi

Potom následovala noční prohlídka zámku, kde jsem se mimo jiné dozvěděl, že název města Horšovský Týn znamená v podstatě biskupské sídlo opevněné palisádou. Zámek to byl velice pěkný a zajímavý, takový hradovitý a určitě stálo za to jej navštívit, zejména když nás provázal přímo pan kastelán Jan Rosendorfský. Ten je totiž současně historikem, takže znal spoustu různých zajímavostí a všelijakých souvislostí. V zámecké knihovně jsem si bohužel až na poslední chvíli všiml vystaveného mosazného čočkového dalekohledu a docela mne potom mrzelo, že jsem nezareagoval správně a propásl příležitost poprosit našeho průvodce, zda bychom se s ním nemohli podívat na Měsíc, který tou dobou zářil venku na nebi. Přece jen se jednalo o kousek asi tak z přelomu 18. a 19. století a i když by se možná z dnešních hledisek nejednalo o naprosto prvotřídní optiku, přece jen jsem se ještě nikdy takovýmito starými skly nepodíval.

Návštěva ve starobylém
horšovskýtýnském zámku

Prastará sklepní klenba, ze které
doposud čouhají i zazděná prkna
z původního bednění ze 13. století.

Lustr v podobě nešťastného andělíčka, kterému
vyrůstají ze zadečku parohy...

Zámecká knihovna s glóby a různými
zajímavými sbírkovými exponáty

Mikroskop a sluneční hodiny
s ohlašováním pravého
slunečního poledne

Lustr v salónku osazený unikátními žárovkami

Bayerova Uranometria z roku 1603

Skvostné stojanové hodiny

Původní žárovky z Křižíkovy továrny. Žádné
dvě nejsou stejné a vzhledem k tomu, že se
jedná v podstatě o infrazářiče, tak nepraskají.

Dotýkati se cínového nádobí jest přísně zakázáno!

Měsíc
nad hradbami

Do sady cínového nádobí patří
zřejmě i cínové hodiny (asi pro
dochvilnost u jídelního stolu)

Nakonec jsme šli všichni do kina, kde jsme si nasadili polarizační brýle a shlédli 3D dokument o Slunci, jak jej vidí kosmické sondy projektu Stereo.

Nebeský hydromechanik Jirka Krejsa by mohl vystupovat se skupinou Laura a její 3D tygři

Kterak fungují polarizační 3D brýle

Cestou z kina do naší noční tělocvičny, to už bylo asi tak půl hodiny po půlnoci, vjel do naší Královny Daniely na chodníku zezadu nějaký opilý cyklista a to tak nešťastně, že upadla, vyvrátila si prst a pravděpodobně i zlomila žebro! Musela pro ni přijet sanitka a odvezla ji do nemocnice v Domažlicích. Je to velice nepříjemné a přeji Královně, ať se z toho brzy vylíže. Nicméně poslední přikázání našeho Ebikodexu praví, že Ebicyklista umírá o něco později než naděje, tak snad to nakonec bude dobré.

Na nešťastné cestě domů

Druhá etapa (Horšovský Týn – Rokycany) Pondělí 22.7.2013

(délka 107,87 km; max. rychlost 53,5 km/h; průměr 16,6 km/h)

Stejně jako včera, překonala i dnes délka etapy stovku. Byla dlouhá a bylo horko. A stejně jako včera vedla mírně zvlněnou krajinou, což je pro osádku našeho dvouoře výhodou, protože do kopečka to s Jájuškou vždycky nějak vyšlápne a z kopce si sesedneme na bok a odpočineme našim sedínkám.

Ranní debata polního hejtmana se sirem
Zdeňkem Štorkem

Před odjezdem od školy v Horšovském Týně

Snídaně v horšovskotýnském podzámčí

Oproti itineráři jsme ráno vyrazili na jih do Domažlic navštívit v nemocnici naši královnu Danielu. Nebyli jsme si jisti, jestli naši návštěvu uvítá, ale nakonec myslím byla moc ráda. Oproti včerejším předpokladům se ukázalo, že prst sice zlomený nemá, zato má však zlomené kůstky v zápěstí a místo jednoho žebra jsou zlomená čtyři. Ale i tak se dokázala zasmát, když se vedle nás na návštěvě objevili ještě vozataj vozové hradby Honza Balík a makytánKa Katka Žilinská. Snad se dá naše královna brzy dohromady, informace jsou dnes takové, že by ji měli ve středu pustit z nemocnice domů.

Na návštěvě v současném nechtěném sídle
naší královny

Noční můra nemocnice v Domažlicích ve dne spí

Po odjezdu z nemocnice, ještě v Domažlicích, zahlédla moje Uška ve výloze pěkný modrý hopsafráček, který by se jí velmi hodil na kolo. Utratili jsme za něj úplně celou naši skromnou hotovost a to nám ještě udělala hodná paní prodavačka dvě koruny slevu, aby nám to vyšlo.

Krásné náměstí
v Domažlicích

Šikmá věž na náměstí
– symbol Domažlic

Z Domažlic jsme vyrazili severovýchodním směrem. Jeli jsme krásnou krajinou s krásnými výhledy. Šumavu Železnorudsko jsme definitivně zanechali po pravoboku a ve vesnici Blížejov jsme se napojili zpět na původní itinerářovou trasu. Odtud jsme pokračovali do městečka Staňkov, a protože jsme trochu honili čas, rozhodli jsme se opět sjet z itineráře a místo do Merklína pokračovat rádobu jednodušší trasou na Holýšov. Cestou jsem se ve Staňkově pokusil obnovit naši finanční hotovost a tak jsem navštívil poštu, kde jsem však zjistil, že jsem kdesi potratil svoji platební kartu, takže pokračujeme dál na Plzeň úplně bez peněz, chudí jako kostelní myši.

V Holýšově jsme tedy uhnuli z frekventované hlavní silnice na cyklostezku kolem řeky Radbuzy na Hradec a Stod a to byla chyba!!! Radbuzu, kolem které jsme plánovali jet, jsme ze sedel našeho dvouoře vůbec nezahledli a naopak jsme šplhali do prudkého svahu v lese. Asfalt se mezi tím kamsi vytratil a nahradila jej lesní cesta plná výmolů a i ta se nakonec postupně změnila v cestu vysypanou roztlučenými střešními taškami! Myslím, že jezdit po něčem takovém se nedá ani na horském kole – HRŮZA!!! A tak jsme chvílemi tlačili pěšky i z kopce a dost pochybuji, že bychom zde nějaký čas doopravdy ušetřili.

Nakonec se k nám ale štěstí zase obrátilo čelem. V městečku Stod jsme potkali jednoho cyklistu, se kterým jsme se dali do řeči a který nás provedl naprosto optimálními cestičkami až do Plzně. V Plzni jsem nejprve navštívil finanční centrum, kde jsem nechal původní platební kartu zablokovat a vybral nějakou finanční hotovost.

Cestička do Plzně za naším vodičem

Katedrála sv. Baroloměje na náměstí Republiky v Plzni s více než 100 m vysokou věží

Barokní zámeček v Chotiměři, jako od Santiniho

Dobřany – největší ústav pro choromyslné v C.k. Rakousku

Plzeň Bory – počítám, že tam den otevřených dveří nemívají a navštívit toto zařízení by bylo na dlouho. Dovnitř to jde snadno, ven jen stěží.

Výstavní budova magistrátu v Plzni

A potom už hurá na hvězdárnu a planetárium Plzeň. Sice místo plánované 15. hodiny až v 17 hodin, ale lépe později než nikdy. Cestou jsme však potkali velikou skupinu dalších Ebiduší, vedených naším polním hejtmanem, takže jsme nakonec vlastně vůbec pozdě neprijeli, ale tak akorát. Hvězdárna a planetárium Plzeň má sice pěkný znak, ale doopravdy je to asi jediná hvězdárna v naší republice, která nemá žádnou pozorovatelnu. A co se planetária týče, sice se buduje jedno nové v areálu Škodových závodů, bude nést hrdý název Techmánie, ale bude to patrně celé hodné na efekt, možná něco docela jiného, než by si zdejší astronomové představovali.

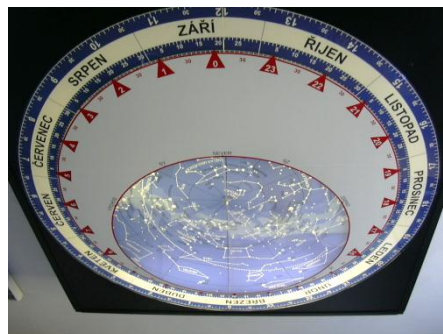
Protože se v prostorách astronomického klubu v Plzni rozneslo, že budu počátkem září nastupovat na svém novém působišti na hvězdárně v Prostějově, zůstali jsme s mojí Jájuškou u našeho velice sdílného hostitele, pana ředitele Lumíra Honzíka asi o hodinu déle a povídali jsme si o tom, jak by měl podle jeho názoru chod hvězdárny vypadat. Jsem mu velmi vděčný za každou radu, mám se věru dost co učit a čeká mne spousta práce.

Příjezd ke hvězdárně v Plzni

Pan Lumír Honzík

Nástropní otáčivá mapa hvězdné oblohy

Společná momentka před hvězdárnou

Za Jájuškou jsou fotografie z odborné činnosti hvězdárny, věnují se výzkumu zatmění Slunce

Z hvězdárny v Plzni jsme odjížděli, když už se Sluníčko klonilo k západu. A když jsme vyšlapali na Červený Hrádek, kde v roce 1989 Miloš Jakeš pronášel svůj památný projev o bojlezech a kulech v plotě, Sluníčko už definitivně odmodralo a dotklo se obzoru. Takže do Rokycan jsme dojeli již za soumraku a do brány hvězdárny nás provázely první hvězdy.

Při vzpomínce na Josipa Kleczka také chytáme Slunce

A když červené Sluníčko v Červeném Hrádku zapadlo, objevil se zde za soumraku veliký kulturní dům, proslavený snad po celé republice

Na hvězdárně v Rokycanech nás mile uvítal pan ředitel Karel Halíř. Hvězdárna je krásně zrekonstruovaná a je osazená novým cassegrainem o průměru 50cm. Slouží především pro hvězdná pozorování, a protože byla jasná úplňková noc, podívali jsme se postupně na Saturna, Prstencovou mlhovinu M57, kulovou hvězdokupu M13 a nakonec nás oslnil Měsíc. Ve druhé kopuli je opravený Coudé refraktor Carl Zeiss Jena o průměru 15cm, který slouží pro pozorování Slunce.

Historický refraktor Zeiss 80mm

Renovovaný Coudé refraktor
Zeiss 150/2250mm

Nový moderní astrograf 500/3454mm
(černý dalekohled se v černé kopuli za
tmy tmoucí dost špatně fotí)

Pokud se dalekohledů a Rokycan týče, mám dodnes živé vzpomínky na rok 1986, kdy jsem zde v Rokycanech absolvoval kurz broušení astronomických zrcadel a výroby dalekohledů. Díky tomu jsme si společně s kamarádem a budoucím Ebicyklistou Petrem Lebišem pořídili náš první Newton o průměru 15cm. Jasně si pamatuji do hlíny vyšlapaná kolečka v trávníku kolem brousících stolků a píseň „Brousící horečka“, kterou jsme následně s Petrem společně vymysleli a na kytary hráli a která sestávala především z dlouhého a nekončícího ÁÁÁ – UÁÁÁ – ÁÁÁ – UÁÁÁ!!! A bylo to krásné, a vo tom to je.

Výstavní prostora hvězdárny

Večerní briefing s panem ředitelem
Karlem Haliřem

Večer nakonec proběhl ve vstupní hale hvězdárny briefing o tom co nás následující den čeká a nemine a potom už jsem se jen opláchl v umyvadle a šel spát.

Naše nocležiště v přednáškovém sále

Třetí etapa (Rokycany – Sedlčany) Úterý 23.7.2013

(délka 95,69 km; max. rychlost 54,6 km/h; průměr 16,0 km/h)

Předpověď počasí věští další horký a slunečný den. S Jájuškou jsme se probudili kolem osmé hodiny ráno v přednáškovém sále hvězdárny. Je to stejně fajn, když se spí přímo na hvězdárně a ne jenom ve školní tělocvičně. Pamatuji si doby, kdy se spávalo zejména na hvězdárnách.

Ráno jsme si za světla prohlédli celou hvězdárnu. V půlmetru byla za plného jasného letního dne vidět hvězda Capella a v Coude refraktorů zase skvrny na Slunci. Dnes se na východním slunečním horizontu objevila nová skupina.

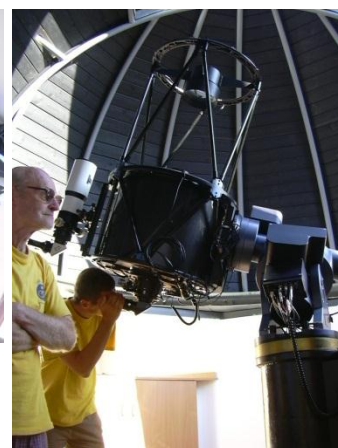
Dobré ráno!

Ranní posezení a snídane v klubovně

Moderní bratříček Sometu 25x100
od firmy Celestron

Pozorování vzdálené hvězdy
na modrém nebi

Pozorování nejbližší hvězdy

Sluníčko s jednou velkou a jednou menší
slušivou pihou sejmuté kompaktem

Rozloučili jsme se srdečně s panem ředitelem i jeho zaměstnanci a odjížděli jsme až jako úplně poslední.

HVĚZDÁRNA V ROKYCANĚCH

Je jediným zařízením svého typu nejen v bývalém okrese Rokycany, ale i v celém regionu Plzeňska. Právě toto její výjimečné postavení je důvodem, proč by neměli být naši pozorovatelé při návštěvě Rokycan, případně při plánování výletu do našeho regionu.

Rokycanská hvězdárna vznikla krátce po druhé světové válce přeložením astronomické observatoře, kterou založil v roce 1902 profesor Josef Janáček. V roce 1962 byla observatoře přestavěna a v roce 1963 byla dokončena. V roce 1963 byla dokončena. V roce 1963 byla dokončena. V roce 1963 byla dokončena.

Pro větší zájem o pozorování naší obklopuje hvězdárna jako neoprávněná ASTRONOMICKÉ informace a Hvězdárna v Rokycanách je také pozorovatelé hvězdárny. Hvězdárna v Rokycanách je také pozorovatelé hvězdárny. Hvězdárna v Rokycanách je také pozorovatelé hvězdárny.

Vedle pozorování hvězdárny je také pozorovatelé hvězdárny. Hvězdárna v Rokycanách je také pozorovatelé hvězdárny. Hvězdárna v Rokycanách je také pozorovatelé hvězdárny.

Návštěvníci hvězdárny: Hvězdárna v Rokycanách je také pozorovatelé hvězdárny. Hvězdárna v Rokycanách je také pozorovatelé hvězdárny.

Kontaktní adresa: Hvězdárna v Rokycanách, Vědecká 721, 377 11 Rokycany. Telefon: 377 11 1111. E-mail: hv@hv.cz. Web: www.hv.cz.

Jájuška měla dnes ráno trochu zdravotní potíže a tak jsme si ještě udělali krátkou zastávku v lékárně v nedaleké nemocnici a vynechali památník na demarkační linii, která se táhla hned za rokycanskou hvězdárnou.

Hned za Rokycanami v Hrádku jsme se sjeli s velkou skupinou, kdy byl nemilosrdný samaritán Petr Lemeš, oba Hájkové, Víťa zeměkolár, hejtman, Iljušin, Vladimír Homola, Mateno a další a společně jsme si pak v nedaleké Dobřívě prohlédli historický kamenný most, co zde postavili v 17. století Švédové a také ještě o mnoho staletí starší vodní hamr se čtyřmi mlýnskými koly. V době, kdy po supersportovních automobilech ještě nebylo ani vidu ani slechu, tak zde už disponovali s náhonem na všechny čtyři kola! Socha na švédském mostě by se zase podle mne hodila spíše na Jižní Moravu, protože vypadá jako by nabízela pohárek a chtěla si s kolemjdoucími štrngnout.

Jízda ve skupině polního hejtmana

Švédský most

Na pravé straně mostu prokazatelně chyběla socha

Toš pote si štrngnót!

Vodní hamr Dobřív

Vývařiště u quatroporte hamru

Hamerské čtyřkoly

U Zaječova se potom v kopci naše skupina roztrhala a tak jsme dál pokračovali společně pouze s Iljou Šínem – Iljušinem.

Na 30. Kilometru v Komárově jsme si společně dopřáli tuplovanou zmrzlinu a jak jsme se pomalu blížili k nejsevernějšímu bodu našeho dnešního putování, zahlédli i pár meteorologických zajímavostí. Jednak bylo velmi horko a tak se na poli před Hořovicemi objevil i čertík (minitornádo), a v Hořovicích na náměstí jsme si zase na vysoké cirovitě oblačnosti všimli krásného barevného oblouku kolem Slunce.

Zeměkolár Víťa Dostál snímán přímo ze sedla tendemu jako na Tour de France

Památný Peškův dub starý přes 300 let

Stánek u Bílé Huti s vlaječkou obsahující Základní Dogma Ebicyklu – ZDE! Tam nelze nezastavit.

Z Hořovic jsme zamířili na jih přes vesnici Hluboš, která by se však měla přejmenovat na Vrchoš, protože leží až na samém vrcholu pěkného kopečku. Ve zdejším motorestu jsme se potkali se skupinkou Ebicyklistů kolem Lily Jedinákové, občerstvili se kofolami a pak jsme sjeli do Pičína, pohádkové to vesnice.

Ptačí mládě chrání mimikry. Ale ne před námi!

Obec s nezaměnitelným názvem

V Pičíně jsme si chtěli dát oběd, ale jediná zdejší restaurace měla bohužel sanitární den. Takže jsme se naobědvali toliko stravou duševní, neboť jsme navštívili chaloupku a pohádkovou zemi plnou skřítků, vodníků, víl a rozličných strašidylek paní Vítězslavy Klimtové. Tato však stála za to. Všechny postavičky, dokonce včetně čertíků jsou zde hodné a laskavé. Dominantou byl veliký trojhlavý drak s malým trojhlavým miminkem se třemi dudlíky! Pozoruhodný byl také skřítek Zášupník, který všechno schovává a který se vyskytuje úplně všude. Na mapce naší republiky nebylo ani jediné místo, kde by se nevyskytoval. Opravdu stálo za to se zde chvíli zdržet a zpomalit v dnešní velmi uspěchané době.

Místo, kde svět je krásný a lidé jsou dobří

Dvě přitlaktákové víly

Dračí maminka s pohupujícími hlavami ve větru a tříhlavé miminko s óóóbr dudlíky

Pozor, pozor! Nejkrásnější strašidlo v Pičíně, jak hlásal nápis na zdi.

Zavolali jsme odtud také naši královně Daniele. Z nemocnice jí prý propustí asi až v pátek...

Nicméně žaludky naše se začínaly hlásit o svá práva, ale na opravdové teplé jídlo jsme si museli počkat dalších ještě asi 20 kilometrů, až do restaurace u Bárů v Boroticích. Avšak toto zařízení můžeme jen pochválit. Již cestou Jájuška prohlašovala, že má chuť na španělského ptáčka a asi to na ni bylo vidět, protože se jí paní servírka sama od sebe zeptala, jestli si dá španělského ptáčka, nebo nějakou minutku. Nebylo co řešit. Najedli a napili a namlsali jsme se zde do sytosti a mezičase jsme na všechny kolemjedoucí Ebicyklisty volali ZDE!!! Nakonec se tady najedli také Karel a Ilona Hájkovi, na které jsme posečkali u dobré kávy a závinu. Říkali nám, že cestou potkali člověka s batohem, který prý šel pěšky ze Šumavy na Sněžku! Ale díky těm vedrům prý neví, jestli dojde. Tomu tedy říkám výkon! Kam se na něj hrabeme.

A tak jsme potom na závěrečný úsek dnešní etapy přes Slapskou přehradu do Sedlčan vyjeli s Iljou Šínem a Hájkovými v pěti. Cestou jsme si ještě zběžně stihli prohlédnout vodní tvrz v Křepenicích, ale to už se začalo výrazně stmívat. Naproti zapadlému Slunci se objevil růžový Venušin pás a pak se nad obzor vykutálel obrovský kulatý Měsíc. A tak jsme Karlovi Hájkovi do posledních kilometrů zapěli:

Kdo se večer s Hájkem vrací
ten ať nemá strachy
na cestu mu bude svítit
Měsíc baculatý

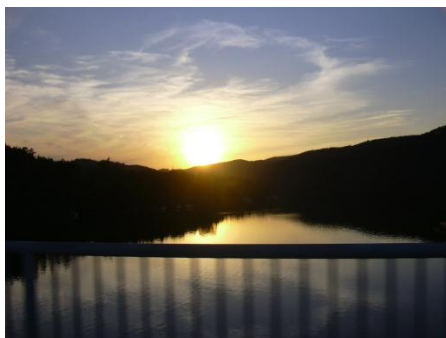
A pak jeho oči zjistí
i když se to nezdá
že na nebi, tak jak Měsíc
svítí ještě hvězdááá!!!

Stačí jediné slovo - Povltaví

Výborná restaurace u Bárů v Boroticích

Slunce jsme ztratili na mostě přes vodní nádrž Slapy

U tvrze v Křepenicích

I když to tak nevypadá, vyšel veliký kulatý Měsíc

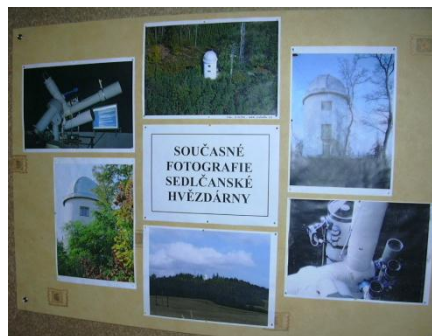
V Sedlčanech nás potom ještě kolega pana ředitele Františka Lomoze, pan Vladimír Roškot, vyvezl autem na kopec za město na hvězdárnu Josefa Sadila, takže jsme byli moc rádi, že jsme tam nemuseli šlapat na kole. A zde se nachází netradičně velký Coudé refraktor 200/3000, který lze sklopit až pod obzor a se kterým před třiceti léty vyhlíželi první příjízďející Ebicyklisty prvního ročníku. A protože jako každý pořádný hvězdářský dalekohled převrací, příjízďeli Ebicyklisté hlavou dolů! Dnes jsme si pomocí tohoto památného dalekohledu prohlédli povrch Měsíce a planetu Saturn. Dalekohled se sice těžko míří, protože nemá žádný hledáček, ale když už se něco najde, tak to stojí za to, protože vzduch byl klidný a optika perfektní. Inu Carl Zeiss Jena je Carl Zeiss Jena.

Pan Roškot u obřího Coudé refraktoru

Dneska už Luny ubývá...

Jak bychom viděli hvězdárnu ve dne

Sedlčanská hvězdárna má podobně jako například hvězdárna ve Vyškově tu výhodu, že se nachází za městem, takže pozorovací podmínky jsou zde dost dobré a může svým návštěvníkům nabídnout to nejcennější, co většina našich hvězdáren, díky tomu že jsou situované ve městech, nemůže – nebe plné hvězd.

Spali jsme v Sedlčanech v kulturním středisku Josefa Suka, kde jsme měli k dispozici dámské a pánské umyvadlo, kde tekla studená i teplá voda. Paráda, nádhera, luxus!

Výrok dne podle mne pronesl Honza Balík:
„Kdo neodpočívá, sabotuje svůj příští výkon“.

Naprosto souhlasím a jdu spát.

Ubytování
v kulturním středisku

Čtvrtá etapa (Sedlčany – Vlašim) Středa 24.7.2013

(délka 78,06 km; max. rychlost 60,2 km/h; průměr 14,7 km/h)

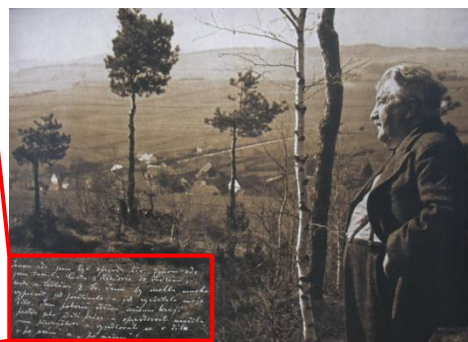
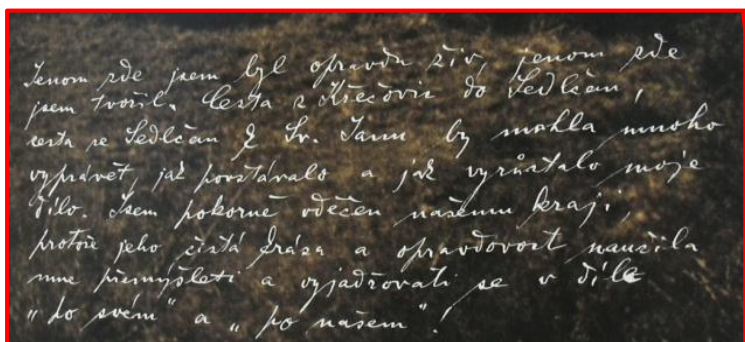
Dneska to bude podle vrstevnic kopcovité jako blázen. Ostatně stejně jako včera, především i předpředevším. A bude také teplo. Každý den se teplota zvedá o nějaký ten stupínek nahoru, takže pokud to takhle půjde dál, budeme se koncem letošního ročníku blížit čtyřicátkám. Mimochodem, i když to tak vůbec nevypadá a je to až neuvěřitelné, dnes ráno prý na Kvildě seškrabávali z aut led!

Sir už neví, jak by své kolo odlehčil –
probrousil ráfek

Hudsonův oř s neobvyklým uspořádáním
nosiče a blatníku

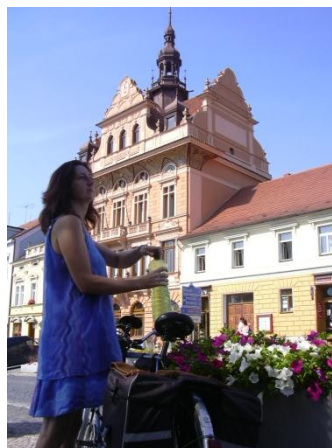

Josef Suk –
mistr hudby
i národa

Odjezd
od kulturního
domu
Josefa Suka.

V pozadí naše
krásná
nová
červená
vozová
hradba.

Před krásnou
a honosnou
radnicí na
náměstí v
Sedlčanech

Poslední ohlédnutí
za sedlčanskou hvězdárnou
ze silnice, na které byli
pravděpodobně pozorováni
Ebicyklisté před 30 lety.

Při odjezdu se všichni Ebicyklisté zdraví ZDE!
Pozdrav našeho tandemu je ZDE! ZDE!!!

Mateno nás ještě na náměstí v Sedlčanech nafilmoval, jak
elegantně naskakujeme na našeho dvouoře. A sotva jsme mu
vyjeli ze záběru, spadl nám řetěz!

Nabrali jsme kurs na Osečany. Cestou jsme se ještě ohlédlí,
abychom vzdali hold kulaté kopuli, která se leskla na vrcholu
kopce vedle Sedlčan, a potom jsme pokračovali dále na
Křečovice, kde se točil dnes již legendární film - Vesničko má
středisková. Před vesnicí, v místě kde se Rudolf Hrušínský

kochal krajinou jako zahrádka, aby se posléze nechal přejet vlastním autem, jsme udělali s Jájuškou živý obraz, kterak jsem přejížděn vlastním kolem.

Kochací místo
Rudolfa Hrušínského

Naše Ebiskupinka
v krajince jako
zahrádka

Přejet
vlastním
dvoukolem

Křečovice samotné nejsou podle mého názoru zrovna krásnou obcí a je docela s podivem, že se ji Jiřímu Menzelovi podařilo jako docela hezkou nafilmovat. Pořádají zde rovněž soutěž o železného dědka a mají zde k tomuto účelu též zhotovenou plastiku ze železa s vítězícím hranatým dědkem na bicyklu. Ale ta krajina vůkol je krásná a opravdu je čím se kochat.

Dále jsme uháněli směrem na Neveklov a Benešov s krátkou zastávkou na zámku Konopiště. I když jsme přímo dovnitř nezašli, mohu říci, že se jedná o skvostné sídlo Habsburků, kam jezdil následník trůnu Ferdinand ještě v době, když Češi úpěli pod jeho otcem. Ke slyšení je zde především němčina angličtina a ruština, a když za námi dorazil Mateno tak i slovenština.

Pohled, kterým Konopiště
vítá své návštěvníky

Na zámekském nádvoří

Na Konopišti bylo dobře
nejen Habsburkům

No a potom nás už čekal jen krátký přejezd přes Soběhrdy a Vranov na Mačovice, kde má chalupu náš kamarád a skvělý Ebicyklista Pavel Kleczek. Původně jsme plánovali jeho sídlo vyplnit do základů, ale jeho obrana v podobě velkého množství guláše, řízků, piva, čaje, minerálek, kávy a dalších pochutin byla tak intenzivní, že se nám to, božím hodovníkům našeho z boží vůle polního hejtmana, věru nepovedlo. Navíc měl pro nás ještě připravené překvapení v podobě dortu ve tvaru Československa, po kterém jezdila družina Ebicyklistů včele s naším polním hejtmanem. Nastal potom problém, jak tento dort naporcovat, a zde mohu podotknout, že Jalta – hadra. Sudety dostal Milan Antoš a Zdeněk Tarant, Slovensko pak Mateno a MarkytánKa, Slovákco zase Rost'a Šopa atd. Každý si přišel na svoje. Já jsem si s Jájuškou ukrojil oblast mezi Brnem a Prostějovem.

Čarokrásná krajina cestou do Mačovic

De jure správně,
de facto nic moc.

I ty bodláky v příkopě jsou ozdobou

Letní sídlo Ebicyklisty Pavla Kleczka

Tradiční dirigent pokřiku
sir Zdeněk Štorek

Pavukmistr ve své síti

U hejtmanského stolu

Náš hostitel se o nás všechny příkladně staral

Sladké překvapení

Nejprve je potřeba dojet etapu za hejtmanem

Při porcování Československa se
tradičně nejprve odkrajují Sudety

Tak, a kam pojedeme příště? Že by na Havaj?

Boží hodovníci spanilé jízdy se činili

Návštěva u Kleczků byla vpravdě velkolepá a bohatýrská a když náš polní hejtman zavelel k ústupu, většina mužstva se nemohla ani zvednout. Probralo nás teprve následující kratší stoupání lesní cestou, která není ani na GPS-ce.

Od Pavla Klečka se odjíždělo, či lépe řečeno odcházelo velice těžko

Hejtmanova sedmá rota za úplňku

Uf, už nemůžu. Lásko, mě ubývá síl!

No a potom jsme, co by družina obklopující našeho polního hejtmana, pokračovali již po asfaltu menšími houpáky vedle dálnice D1 jihovýchodním směrem na Divišov, Všechlapy a Vlašim. A protože bylo horko a pot z nás jenom lil, našli jsme si v cílové Vlašimi přímo u řeky koupaliště, kde jsme se až do sedmé hodiny cachtali a bylo nám blaze. Já osobně jsem zde však udělal docela závažnou chybu, protože jsem pro potěchu Matena a jeho filmování skočil do vody i když vím, že bych neměl a od té chvíle mne celý večer silně píchalo v pravém uchu. Při odjezdu z koupaliště jsem tuto nepříjemnou štrapáci zkusil zahnat Ruskou zmrzlinou, leč nepomohlo to.

Cachtání, cachtání, to nám úsměv zachrání, cachtání, cachtání je lék!

Nakonec jsme si ve Vlašimi vyšlápli poslední kopeček od koupaliště k sice menší, ale o to více útulné hvězdárně, kde nás čekalo občerstvení a táborák.

Koly obložená hvězdárna ve Vlašimi

Slunce je život, čas je neúprosný
(Jan Zajíc – zakladatel hvězdárny)

Mám rád hvězdárny za městem, kde jsou vidět hvězdy a dá se dělat i táborák

A tak se plenilo a dobře nám všem bylo

Hlavní teleskopy hvězdárny – Newton 300/1580 a refraktor Carl Zeiss Jena 150/2250

Historický refraktor s odstředivým regulátorem

Opékání špekáčků s naším hostitelem Janem Urbanem

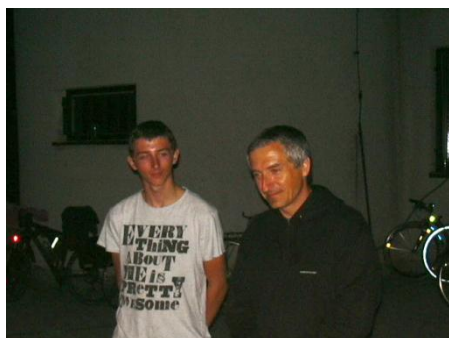

Idyla na hvězdárně – opékání špekáčků u připravené pozorovatelný

My, kteří jsme si ušli v přednáškovém sále, jsme to dnes vyhráli na celé čáře

Následovalo pasování nováčků – Petra a Davida Hrůzových, takže je jasné, že okamžitě obdrželi přezdívky Phobos a Deimos. Dokonce souhlasí i počáteční písmena jejich jmen a přezdívek. Mimochodem Phobos a Deimos dělají překrásné fotografie mlhovin a galaxií. Podobné bylo možné před pár lety pořizovat pouze na velkých observatořích profesionálními přístroji a dnes jsou díky stále dokonalejší a přístupnější digitální technice dostupné i šikovným amatérům. Ty jejich fotografie jsou úplná umělecká díla, která bych si klidně dal i do obývacího pokoje.

Syn David a táta Petr Hrůzovi

Budiž Ebicyklistou Phobosem

Budiž Ebicyklistou Deimosem

Polní hejtman Jura Grygar nám potom povídal historku z prvního ročníku Ebicyklu (tehdy se mu říkalo Astrocykl), kterak Jeník Hollan přijel do Vlášimi velmi pozdě a ještě potom odjel v noci do Poděbrad opravit toho času nepojízdnou vozovou hradbu a dovézt všem věci, takže ráno mohli zase všichni pokračovat dál.

Stejně jako Jeník Hollan před třiceti léty,
přijel dnes v noci i nemilosrdný samaritán,
který přivezl z Prahy svou kamarádku Janet

U ohně se sedělo a povídalo až asi do jedné hodiny v noci, ale potom jsme již šli spát, protože nás druhý den čekala dlouhá a náročná etapa.

Když jsme uléhali k spánku, netišili jsme, že
za pár desítek minut bude lejt jako z konve

PS:

Asi o půl druhé se spustil krátký, ale velice intenzivní lijavec, v důsledku kterého vznikla ve dveřích hvězdárny tlačení všech, kteří spali pod širákem na terase hvězdárny, či různě v okolí. Karimatky měli většinou nasáknuté jako houby. I já jsem si udělal krátkou sprchovací běhací vložku ke kolu a zpět abych zachránil datové karty do foťáku, které jsem nechal, jak se ukázalo v nepříliš nepromokavé taštičce na kole. Nevěřili byste, jak se umí nacucat vodou naše rádoby nepromokavé pouzdro na foťák! Nakonec jsem se usušil suchým tričkem a to se mi to potom spalo!

Pátá etapa

(Vlašim – Pardubice)

Čtvrtek 25.7.2013

(délka 110,50 km; max. rychlost 57,8 km/h; průměr 19,4 km/h)

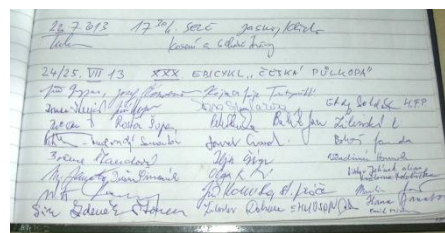
Ráno jsme se probudili opět do krásného slunečného dne.

S Olgou Kracíkovou jsme hned po ránu zanalizovali, jak je to z hlediska sdružení skeptiků Sysifos s pochybováním o základním dogmatu Ebicyklu, či o Járovi Cimrmanovi. A dospěli jsme k závěru, že bychom měli pochybovat o tom, že pochybujeme, nicméně toto téma už prý zpracoval filozof Neubauer a protože tomu nepříliš rozumím, dospěl jsem jako správný skeptik k poznání, že pochybuji, že pochybuji, že pochybuji... A už je mi to jasné. Je to asi něco takového, jako Cantorovy kardinality nekonečen, kdy si ty vyšší množiny než iracionální čísla také neumím vůbec představit. Je to teorie absolutního skepticismu.

Potom jsme se posadili do kopule vlašimské hvězdárny a diskutovali s panem ředitelem Janem Urbanem o její pohnuté historii, která odboráři téměř způsobili její zánik. Tím, že na ní chtěli vydělávat peníze, pronajali celý objekt jednomu podnikateli, který však bohužel zřejmě příliš rozumu nepobral. Dnes mu sice už našťěstí hvězdárnu odebrali, ale zase prý už zase devastuje nějakou nedalekou pronajatou školkou.

Ve Vlašimi dnes používají dalekohled od pana Vnučka z Jílového, Newton o průměru 30 cm, dále mají k dispozici refraktor Zeiss 150/2250 a také Zeisse o průměru 80 mm. Od roku 1974 zde pozorují Slunce a dnes rovněž zákrytové dvojhvězdy, planety a zákryty hvězd Měsícem. Pro pozorování jasných meteorů požívají webovou kameru, ale hlavní činností je především popularizace této naší královny přírodních věd.

Z Vlašimi jsme oproti itineráři zatočili místo na Český Šternberk na Kácov, vytlačili kolo do svahu nad řekou Sázavou a odměnou nám potom za toto úsilí v kopci bylo velikánské hráškové pole plné dozrávajících lusků. Zde jsme spolu s Láďou a Danou Šmelcerovými strávili asi tak dobrou půlhodinu a i když jsme se snažili plnit o sto šest, vyplenit se nám to pole vůbec nepodařilo, popravdě myslím, že na něm po našem nájezdu nebylo vůbec nic poznat.

Zápis Ebicyklu v pamětní knize

Vedle Edyho leží lavór s nejoblíbenější krmí boha Zazela

Ranní beseda s panem Urbanem

Tímto jsme dospěli z Poblánicka do Posázaví

Na břehu hráškového moře

Potom jsme profičeli Uhlířské Janovice, kde jsem si vzpomněl na árii uhlíře Jana s absolutním veršem: „Naše staré hodiny, bijí čtyři hodiny“. A potom jsme již dospěli do Kutné Hory, ve středověku superbohatého města, známého výjimečně krásným a velkým chrámem Svaté Barbory. Všechny ostatní kostely, které by v jiných obcích byly úplnými klenoty, zde v Kutné Hoře vedle chrámu Svaté Barbory blednou a jsou úplné popelky. Chrám samotný, přestože je naprosto úžasný, nebyl prý nikdy dostavěn. Stavební práce prý probíhaly především ve směru od oltáře a je vidět, že kdyby tekly finance o několik desetiletí déle, určitě by byl ještě rozsáhlejší a možná by měl i věže.

Skvostný strop se síťovou klenbou v hlavní lodi

Charakteristická silueta chrámu Svaté Barbory

Západní průčelí zakončilo stavbu koncem 19. století

Hlavní loď katedrály

Vedlejší jižní loď je rovněž úctyhodná

Středověká vitráž s vyobrazením Eifelovky

Socha havíře z roku 1700

Zde v Kutné Hoře jsme také poobědvali. I když Sportbar z venku příliš výstavní není, byla tam velice příjemná obsluha, která nezůstává názvu tohoto zařízení nic dlužná. Nejprve nám tato paní servírka dovolila přivést si našeho oře přímo do restaurace, a když uviděla, že se jedná o dvoukolo, úplně se rozzářila, byla totiž také vášnivá cyklistka. Nakonec nám do bidonu, jen tak sama od sebe, dala do vody sirup! Když pojedeme přes Kutnou Horu ještě někdy v budoucnosti, určitě se zde opět zastavíme.

I poklopy kanalizačních vpustí jsou zde ozdobné

Malovaný měšťanský dům

Oběd ve Sportbaru s velmi příjemnou obsluhou

Zámek Kačina vypadá jako kus antiky s anglickou parkovou úpravou

Pod vysokými sloupy si člověk připadá jako ve starém Římě

Cestovali jsme dál a stále se potkávali, tu předjížděli, tu byli předjížděni, bludným Holanďanem Mirkem Janatou a jeho ženou Hankou. No a tak jsme uháněli do Kladrub nad Labem, proslaveným svým hřebčínem, plným bělostných kladrubáků.

Jak se tak blížíme do Kladrub, vypadají už i dopravní značky de facto správně.

Před Kladrubami nad Labem jsme si ještě zazávodili s hovadem, které nás chtělo dohonit a píchnout a při paralelní jízdě jsme zjistili, že maximální rychlost ováda hovězího v plném letu je asi 25 km/h. Z tohoto mimo jiné také plyne závěr, že než se snažit ovádovi utéct, je lepší jej plácnout.

Slavný hřebčín se nachází přímo v úběžníku

A jsme na místě

V Kladrubech chovají celkem asi 300 vesměs bělostných koní. A jsou opravdu hodně spanilí a skvostní. Koně pro krále. Rozesmála mě Olga Kracíková, hlavní organizátorka této naší exkurze, když ukázala na jeden krytý výběh, kde bylo asi tak 20 koní a prohlásila: „Krásné bílé břichaté mámy“. To je myslím úplně přesné. Kromě normální průvodkyně sem za námi přijela také bývalá paní ředitelka hřebčína, paní Lenka Kothardová. Byla to velmi usměvavá a sympatická dáma a těšila se zejména na setkání s naším polním hejtmánem Jurou Grygarem a zeměkolárem Vítou Dostálem. Její výklad byl opravdu velmi zasvěcený.

Slovutný hřebčín jest našimi oři zcela obložen

Svatební dar pro královský pár. Koník je myslím spokojený a je mu to jedno.

Hluboké oči koní se podobají lidským

A zde jsou ty krásné bílé břichaté mámy

A zde zase ti bílí zasloužili hřebci - tátové

Paní mého srdce

Vzácná návštěva - paní Kothardová

Setkání Ebipiklů s paní Lenkou Kothardovou

I v hřebčíně se lze setkat s astronomií. A to hned dvakrát.

V hřebčíně bylo moc hezky a vůbec se nedivím, že někteří lidé mají koně jako konička

No a potom už zbýval jenom krátký přejezd z Kladruhu do Pardubic ve společnosti Hillaryho Martina Nekoly. Cestou jsme se ještě stihli vykoupat v zatopené pískovně a bylo to moc fajn, až na to mé včerejší bolavé ucho. Takže tedy žádné potápění.

Vodník v modrém hopsafráčku

Kousek před západem Slunce jsme přijeli do cílových Pardubic, kde jsme se nejprve ubytovali v domově mládeže, přímo v sousedství hvězdárny. Bylo to nejluxusnější ubytování letošního ročníku. K dispozici zde máme krásné měkké postele i s ložním prádlem, skříněmi a spoustou zásuvek pro dobíjení GPSky, foťáku i mobilů. Jenom zde jsou zvyklí ubytovávat především dítko školou povinná a tak jsme si prý museli prostřednictvím našeho bludného Holanďana Mirka Janaty vyjednat vzhledem k naší plnoletosti výjimku, abychom nemuseli spát odděleně kluci a holky.

Průzračná voda v jezeru v pískovně

A potom už jsme jenom přeběhli ulici a vystoupali schody do hvězdárny barona Arthura Krause, kde nás uvítal pan ředitel a současně jediný zaměstnanec této hvězdárny, Petr Komárek. Dozvěděli jsme se, že baron Kraus byl velmi všestranný a čínorodý člověk mnoha zájmů, který vynikal nejen v astronomii, ale též jako letový ředitel, milovník techniky a sportu, fotograf a dramatik, až jsem si vzpomněl na slavného Járu Cimrmana. Řekl bych, že je docela možné, že se spolu tyto dvě osobnosti setkali. Samotnou pozorovatelnu zde mají vybavenou dalekohledem o průměru 45 cm z provenience Jiřího Drbohlava a kreslí opravdu krásně. Podívali jsme se na Venuši i Saturna a povídali si o tom, jak to zde v Pardubicích na hvězdárně chodí.

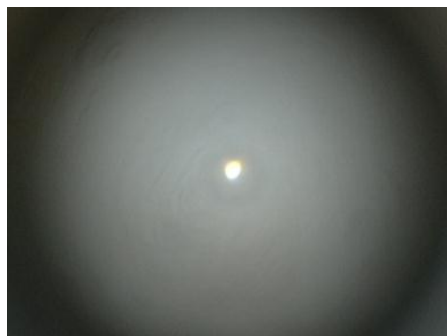
Hvězdárna barona Arthura Krause v posledních paprscích zapadajícího Slunce

Hodiny už ukazovaly nečas

Optika a dalekohledy z dílny pana Drbohlava

Částečně ukousnutá Venuše s červeným a modrým okrajem

Petr Komárek

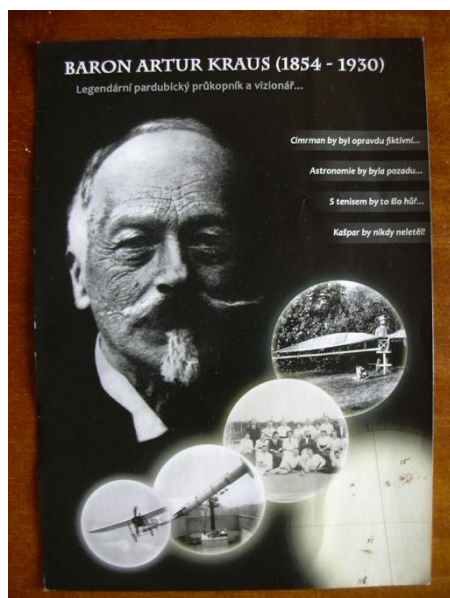

kombinovaný Newton a Cassegrain 450/6750 refraktor 150/2200 chromosférický a fotosférický dalekohled

V klubovně hvězdárny potom proběhl večerní briefing. A protože bylo venku krásně jasno, přišel Hynek Olchava ještě s originálním nápadem, že by na zde terase šlo vybudovat tzv. přírodní planetárium. Stačilo by prý jen za jasných teplých letních večerů, jako je třeba tento, nanosit sem do kruhu židle.

Na noční terase hvězdárny
barona Artura Krause

Kolega
zapomenutého
Českého giganta.

Činnost hvězdárny je dost rozsáhlá
a na to že pan Komárek je osamělý
voják v poli má můj veliký obdiv.

Nakonec jsem zatelefonoval mému tatčkoví do Jižních Čech na Olšinu a ten mi i celému Ebicyklu přečetl do telefonu zprávu o nešťastné havárii naší královny Daniely, která vyšla v dnešním Právu. Cyklista prý měl přes 2,5 promile alkoholu v krvi! Držím královně všechny čtyři palce. Srůstěj královno naše! Podle posledních zpráv prý bude v nemocnici až do soboty!

Ubytování pair excellence!

Šestá etapa (Pardubice – Úpice) Pátek 26.7.2013

(délka 86,22 km; max. rychlost 44,0 km/h; průměr 16,2 km/h)

Probudil jsem Jájušku po osmé pusou a protimluvem „Dobré ráno“. Krásně se zde totiž spalo v měkkých a čistých postýlkách a vstávat do horkého dne se nám ani moc nechtělo. Stejně jako v loňském roce v Mikulově v penzionu U Zajíce.

Včera jsme jeli skoro celý den proti Mokodebu – tzn. z kopce a po větru. Dnes si to určitě nezopakujeme, protože pojedeme minimálně do kopce a jak to bude s tím větrem, to ještě uvidíme.

Vyjeli jsme z Pardubic jako draci a uháněli do Hradce Králového co nám síly stačily, průměrnou rychlostí přes 20 km/h, abychom stihli čas prohlídky vodní elektrárny Hučák.

Hvězdárnu v Hradci Králové jsme letos zcela vynechali, jelikož je v kompletní rekonstrukci a nelze ji tudíž vyplenit.

Vždycky, když jsme v minulých etapách dojížděli nějakého Ebicyklistu, byla docela zábava s Jájuškou typovat, o koho se asi jedná. A mohu říci, že naše úspěšnost byla odhadem takových 75%. Dnes nám to však nevyšlo, protože se z Ebicyklisty, kterého jsme pořád ne a ne dojet, nakonec vyklubal docela prachobyčejný cizí cyklista, který zahrnul kamsi do fabriky. A tak jsme si i malinko zajeli. Ale nakonec jsme exkurzi té elektrárny Hučák, kterou pro nás zajistil Ilja Šín, s odřenýma ušima přece jenom stihli.

Hučák je krásně zachovalá a naprosto funkční, už více než 100 let stará, vodní elektrárna. I turbíny, které jsou srdcem tohoto zařízení, jsou prý ještě dokonce původní! No řekněte, které dnešní technické zařízení je schopné bez nějakých větších úprav pracovat bez přestávky 100 let! Přitom generátory se trvale točí rychlostí asi 125 otáček za minutu. Zajímavé také je, že přímo nad strojovnou elektrárny se nachází obydlené byty! I když jsou soustrojí elektrárny dobře vyvážené a budova se moc nechvěje, určitě je to nahoře slyšet. A podle našeho kouzelníka, podžita Karla Bejčka, místní nájemníci dokonce prý jenom podle zvuku bezpečně poznají, co se dole v elektrárně děje.

Kunětická Hora - asi 80 metrů vysoký kopeček mezi Pardubicemi a Hradcem se stejnojmenným hradem na vrcholu. Mě se mnohem více líbí jméno „Kuňka“.

Hučák je nádherná funkční technická památka

Na rozjezd instruktážní film

A nejhorší ze všeho nejsou trpaslíci, ale kavitace!

V hlavní strojovně elektrárny, v pozadí generátory

V útrobách elektrárny pod generátory

Tento generátor se zatím otočil asi tak
6 307 200 000 krát!

Oř paedra Josefa Vondrouše budil jako
každoročně zaslouženou pozornost

Vláček Ebipilů na cyklostezce z Hradce

Plánovali jsme se ještě v Hradci Králové najíst, ale u cyklostezky podél Labe z města ven na sever jsme na žádnou vlídnou restauraci nenarazili. Nakonec jsme dojeli až do Jaroměře a zde zakotvili v restauraci U Koule. Byla to dobrá, i když na nás trošičku drahá restaurace, ale měli zde jako předkrm dobrou specialitku, které jsme s Jájuškou prostě nemohli odolat – Grundle. Tuto dobrotu jsme totiž spolu kdysi jídávali u našeho dědečka na rybářské baště na Olšině.

U Koule v Jaroměři

No a potom jsme přešli jen o pár kilometrů dál, prohlédnout si pevnost Josefov. Jedná se o ohromný vojenský komplex, vybudovaný ve stejné době a ve stejném stylu, jako například pevnost Terezín. Člověk zde úplně cítí atmosféru Rakouska Uherska a doby kdy se zde proháněli křivníci a dragouni císařské armády. Tyhle fortelné zdi by mohly vyprávět.

Josefov je celé opevněné město a než jej dobývat je určitě
z vojenského hlediska jednodušší jej obejít.

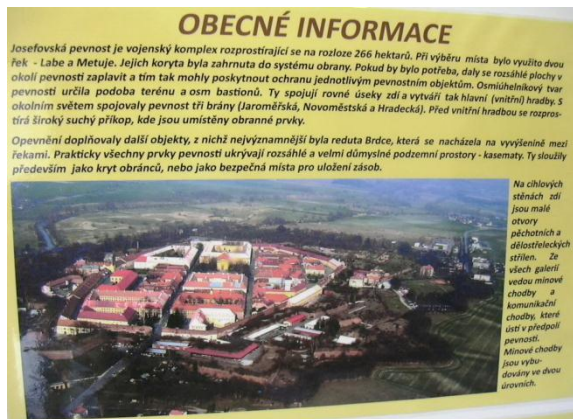
Za Josefa II mířila děla z pevnosti ven

Sloužil zde též také jeden voják, nadprůměrně vzdělaný v astronomii a matematice – setník Wilhelm von Biela. Nezávisle a mnohem lépe než ostatní vypočítal dráhu komety, která potom byla opravdu objevena a která od té doby nesla jeho jméno. Tato známá kometa, se sice do dnešních dnů nezachovala, protože se rozpadla, zato však zde má její objevitel pamětní desku. Jedná se tady o jeden z mála případů, kdy je lidská paměť trvalejší, než věci nebeské.

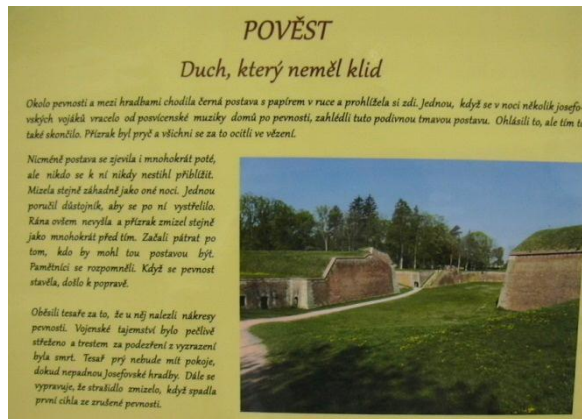
V Josefově jsme také zatelefonovali naší královně a zjistili, že už je doma. Ale duchem stále s naší spanilou jízdou.

Živý obraz „Spektrum komety Biela“

Josefov z ptačí perspektivy

Ke každému správnému hradu, natož takové pevnosti se váže nějaké to strašidlo

Z Josefova jsme pokračovali dále na sever. V České Skalici jsem provedl menší opravu našeho tandemu (utažení zadního středu) a potom jsme už projížděli malebným Babiččiným údolím u Ratibořic. Zastavili jsme u zámku paní kněžny a obdivovali se zde mohutným stromům v krásném zámeckém parku. Prohlédli jsme si také mlýn, Staré Bělidlo i splav, kde zpívala Viktorka a potom jsme pokračovali dál po pěkné cyklostezce proti proudu řeky Úpy.

Naše vzdálená příbuzná
Božena Němcová

Zámek paní kněžny

Zámek při pohledu z krásného zámeckého parku

Když potřebovalo panstvo
přesný sluneční čas

Zastavení u mlýna

Mlýn jest neobyčejně důmyslný

Slavné sousoší babičky

Jájo - Viktorka

U Slatinského mlýna se však pěkná cyklostezka změnila v takový menší kamenolom, ba co dím – tandemolom, takže jsme dokonce museli našeho dvouoře chvíli i tlačit. Nicméně po této cyklokrosové vložce jsme zase najeli na pěkný asfalt a spolu s nemilosrdným samaritanem Petrem Lemešem, jeho neodlučnou kamarádkou Janet a Iljušinem jsme šťastně dorazili až do vesnice Havlovice.

Lokální inverze a absolutní bezvětří nad Úpou

Skupinové foto s vodníkem a Šlapetáky

Logo sdružení Šlapeto

Veselice v Havlovicích

Havlovický vodník vozil všechny zájemce k baru

Ruské kuželky v anglicko-českém podání

Tuto cyklosajdu bych za náš tandem nevyměnil ani za nic. Ledaže bych seděl na sajdě.

Zde se na místním stadiónu konaly dohromady asi tak tři různé oslavy a veselice. Naši spanilou jízdu zde uvítal vodník na sajdokole. Společně s vodníkem a místním cyklosdružením Šlapeto jsme si pořídili společnou momentku a potom jsme se jali s Jájuškou také jásat a přidali se ke všeobecným oslavám objednáním utopence, piva a klobásky. MŇAM! Ještě jsme si stihli zahrát ruské kuželky, ale potom už se začalo docela šefit, takže nezbylo než zase nasednout na naše oře a vydat se na poslední úsek cesty na hvězdárnu v Úpici. Po zdolání ostrého kopečka nás na hvězdárně pěkně uvítali ředitel Marcel Bělík a pan Ladislav Křivský, který svému otci jako by z oka vypadl. A zatímco Jájuška vybalovala, já jsem se šel podívat zdejší historickým refraktorem značky Mertz na Saturna. A mohu říci, že co se kvality obrazu týče, tento přístroj asi vyhrál mezi všemi dalekohledy, kterými jsem měl možnost se letos podívat. Víím, že je to samozřejmě též dané kvalitou atmosféry, ale ten obraz byl prostě toho večera perfektní, skoro jako fotka, prostě nádhra. Ten refraktor, který kdysi patřil baronu Krausovi, má průměr 20 cm a kreslí naprosto dokonale. Prohlédl

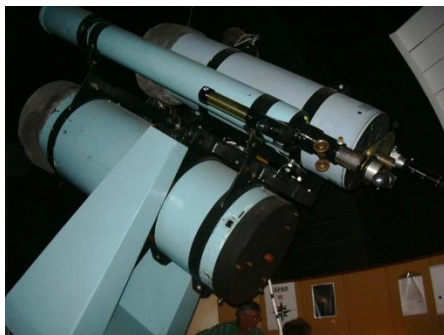
Na hvězdárnu v Úpici jsme přijeli skoro za tmy

jsem si též Bečvářův dalekohled v menší oddělené kopuli a musím konstatovat, že od té doby, co jsem pod ním spával na expedici (je to už nějakých 20 let), je krásně zrenovovaný. Avšak největší dojem na mne dnes večer udělal fotografický astrograf pana Jindřicha Zemana z Hradce Králové, slavného a vynikajícího hvězdáře, jehož fotografie lze nalézt v historických publikacích.

Ráno nesmím propásnout prohlídku zdejší hvězdárny za denního světla a podívat se na Sluníčko. Ostatně jsou zde na to prvotřídně zařízení.

Ladislav Krivský

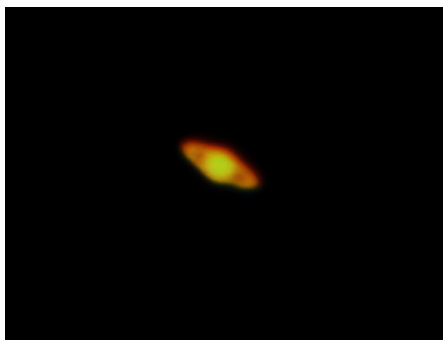
Hlavní baterie dalekohledů hvězdárny

Bečvářův dalekohled

Marcel Bělík

Očima vypadal Saturn mnohem lépeji

Budiž oslněnuška

Severní Amerika od Jindřicha Zemana

Večerní briefing

Historický Zemanův astrograf

Na závěr potom ještě proběhl briefing před naší poslední etapou. Oko mé skoro pláče, leč co se dá dělat. Na všem co končí je hezké to, že něco jiného zase začíná.

Byla krásná jasná teplá letní noc. Z údolí sice až na hvězdárnu doléhá dunění z poutě, která se dnes koná na náměstí v Úpici a v přilehlých uličkách, ale na hvězdárně je klid. I o půlnoci je podle mého cyklocomputeru 18°C a z úplňkového Měsíce již čas viditelně ukousl.

**Sedmá etapa
(Úpice - Sloupnice)
Sobota 27.7.2013**

(délka 112,36 km; max. rychlost 51,6 km/h; průměr 17,9 km/h)

Předpověď slibuje nejteplejší den naší letošní spanilé jízdy. A tak se zřejmě vykoupeme ve vlastním potu.

Nejprve jsme se podívali s panem Ladislavem Křivským chromosférickým dalekohledem na Sluníčko, a protože byl vzduch stejně klidný jako včera večer u Saturna, bylo vidět spoustu podrobností. Snad neprozradím nějaké tajemství, když zde uvedu, že prý poslední dobou i docela malé erupce vyvolávají na Slunci velké změny, což je fenomén, který nebyl znám a možná v blízkých letech povede k přepisování učebnic!

Hvězdárna v Úpici ve dne

Společné pozorování pana Křivského a hejtmána

Protuberance v čáře H alfa

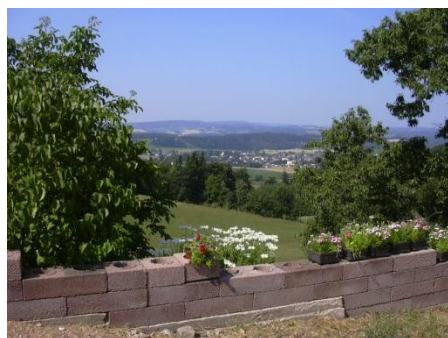

Snídaně s využitím Ebibůfetu

Vozová hradba naložena, ostatní jsou již na cestě

Z hvězdárny v Úpici jsme pak sjeli do údolí k řece a pokračovali do Rtně v Podkrkonoší. Zde jsme odbočili z hlavní sinice doleva a po usilovném stoupání dospěli k domu pana Jiřího Drbohlava. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že se jedná o výrobce vysoce kvalitní astronomické optiky a dalekohledů, které mnohdy předčí i výrobky renomovaných firem. Asi hodinu a půl jsme si potom povídali o hvězdách, dalekohledech i fotografování hvězdné oblohy a na konci jsme měli možnost prohlédnout si i jeho slavný velký teleskop o průměru 82 cm. Bylo to velice pěkné setkání a vůbec nelituji těch dvou kilometrů navíc absolvovaných v teple do ostrého kopce.

Výhled na Rtni od domu pana Drbohlava

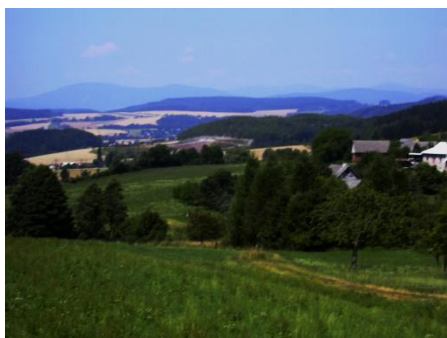

Hvězdárna přesně jak jsem si ji pamatoval z mé minulé návštěvy

Největší amatérský astronomický dalekohled ve střední Evropě

Dále jsme pokračovali na Bohdašín. Cestou jsme se potkali s Mirkem Korábem a tak jsme dál jeli už společně na Horní Kostelec, kde se nachází soukromá hvězdárna astrofotografa Jana Hovada. Nicméně dům jsme sice našli, ale protože již byla skoro hodina po poledni, pan Hovad již doma nebyl. Pokud vím, tak se včera večer avizovalo, že kolem poledního se pan Hovad chystá odcestovat na Island. Tak jsme si alespoň udělali snímek jeho hvězdárničky s odsuvnou střechou a sjeli do Červeného Kostelce, kde jsme si na zahrádce v restauraci Divadlo dali dobrý oběd. Obsluhují zde rychle, vaří dobře a docela levně, zkrátka značka ideál.

Ohlédnutí za Krkonošemi.
Vlevo Černá Hora, vpravo v dálce Sněžka

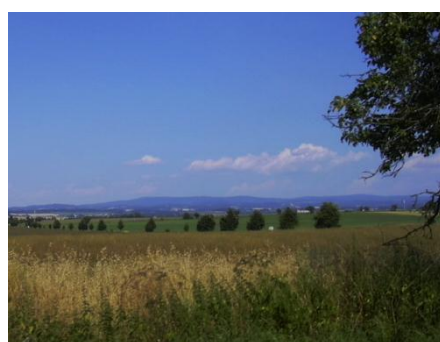
Hvězdárnička pana Hovada má odsuvnou střechu

Je jasné, proč se Červený Kostelec
jmenuje Červený Kostelec

Oběd s Mirkem Korábem a Dušanem
Šimoníkem v restauraci Divadlo

Orlické Hory nám pak ubíhaly po levé straně

Dále jsme pokračovali směrem na vodní nádrž Rozkoš a mírně jsme zakufrovali mezi Studnicí a Zlíčím. Nakonec jsme se však znovu našli, objeli Rozkoš z východní strany a nabrali směr na Opočno. Pokud vím, ještě z doby kdy jsem sloužil jako základák v nedaleké Dobrušce, v opočenském skvostném zámku se snad nachází dokonce i jeden originál od Hieronymuse Bosche. Nicméně vzhledem k nedostatku času jsme dovnitř na prohlídku zámku nešli. Ale zato jsme se v nedaleké zmrzlinárně potkali s větší skupinou Ebicyklistů (k Mirkovi Korábovi přibyli myšák Mírek Navrátil, nemilosrdný samaritán s Janet, bludný Holanďan s Hankou, Luděk Dlabola a Rost'a Šopa) a společně jsme pak pokračovali na Týniště nad Orlicí.

↖ Zámek Opočno

Děkanský kostel Nejsvětější Trojice →

V Týništi jsme se společně zastavili v restauraci se zahrádkou, kde jsme se s Jájuškou posilnili korbáčkami a červenou malinovkou. Turecký med, poklad, který jsme si sem dovezli až z Úpice, nepozorovaně vytáhli z brašny a neprozřetelně nabídli i ostatním, jsme ani nedojedli a vyhodili, jak byl hnusný. Složení: cukr, voda, škrob, sirup, bílek, mandle (5%), aroma, kyselina vinná. A kde je ten med?! Tricatel by se mohl učit! Totálně nepoživatelná hmota, možná i nebezpečná, pokud můžeme věřit chuťovým pohárkům. Ale pochutiny, které nám zde nabízela restaurace v Týništi to spravily, ty byly OK. A ani se nám odtud moc nechťelo, protože mezi tím začala hrát rocková kapela Osaka a hrála moc dobře. Zůstali jsme zde s Jájuškou nejdéle ze všech a poslechli si ještě pár písniček navíc.

Posezení v Týništi

Skupina Osaka

Turecký med, co neobsahuje žádný med.
Výrobce Ivan Pavel, Praha.
Zakoupeno na pouti v Úpici.

Jak by řekl František Ringo Čech– HNUS HNUS!!!

Teplota ve stínu byla někde kolem 31°C, ale náš cyklocomputer na Sluníčku ukazoval až 45,4°C! Pročisl jsem si vlasy a zjistil jsem, že se mi začínají dělat dredy! No nic, nedá se nic dělat, musíme pokračovat dál.

Stádečko daňků nám ukázalo svá zrcátka

Josef Vondrouš alias paedr se od prvního ročníku EBI vůbec nezměnil

Protože však ostatní vyrazili na další cestu ještě v době, kdy chtěla Jájuška poslouchat fakt dobrou muziku od Osaky, došlo k tomu, že jsme za naší skupinou Ebicyklistů zaostali. A tak jsme pokračovali sami a jeli jsme hodně rychle až do Chocně. Zde jsme na doporučení našeho simulanta Ládi Šmelcera navštívili hvězdárnu amatérského astronoma Kamila Fryše.

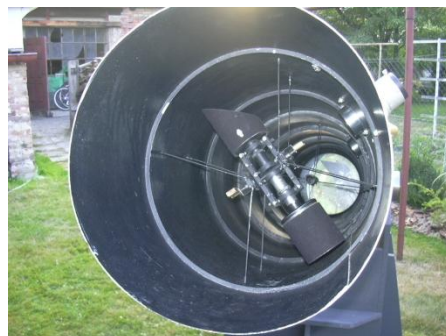
Pan Fryš je profesí strojař a sestavil již několik dalekohledů, z nichž doposud nejzajímavější je podle mého názoru zrcadlový teleskop s překlápávacím sekundárem, kterým lze snadno měnit systémy Newton a Nasmyth. Na své chatě plánuje rovněž stavbu opravdu velkého fotografického teleskopu, který bude naprosto unikátní, protože bude využívat kovové zrcadlo z tvrdého duralu, které si hodlá pan Fryš vlastnoručně vyrobit.

Dalekohledy pana Fryše, všechny s originálním technickým řešením

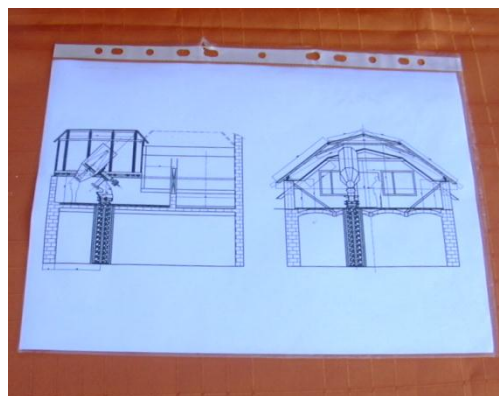
Kamil Fryš se svou třicítkou

Překlápěcí sekundár Newton / Nasmyth

Pozorovatelna pana Fryše

Smělé plány do budoucna –
velký dalekohled s kovovým zrcadlem

Když se tak ohlédnou za tou dnešní etapou a vzpomenu si na pana Drbohlava, nebo Fryše, připadne mi až neuvěřitelné, jak jsou někteří lidé šikovní a co všechno dokáží vytvořit. Žádné lidské sny zřejmě nejsou nesplnitelné, je-li jejich vůle dostatečně silná.

Kolem tři čtvrtě na devět jsme dorazili do cíle naší dnešní cesty, do Sloupnice. A bylo to právě včas, protože ve 21 hodin začínalo slavnostní ukončení naší letošní spanilé jízdy od hvězdárny ke hvězdárně.

Ve Sloupnici nás srdečně uvítal pan Jiří Veselý, nestor zdejší amatérské astronomie a přítel našeho polního hejtmána. Spolu se svými pomocníky pro nás připravili skvělý guláš a další pohoštění. V dálce vzplál ohňostroj, my všichni jsme si připili šampaňským a potom už náš polní hejtman letošní ročník spanilé jízdy slavnostně ukončil. Jedlo se a pilo a celý večer se povídalo.

Škola ve Sloupnici, náš dnešní azyl

Místo slavnostního zakončení naší spanilé jízdy

Jiří Veselý s hejtmánem Jiřím Grygarem

K večeři byl výtečný guláš

Příprava šampaňského, jako v básnicích

Ebicykl 2013 končí, ať žije Ebicykl, ročník 2014!

První ročník, co se počasí týče, se prý prakticky shodoval s tím letošním, výročním. Bylo také velice horko a čtvrtý den v noci prý také lilo jako z konve. Etapy však tehdy bývaly ještě delší, například dnes by se mělo pokračovat přes Sloupnici až do Prostějova, což je celková délka asi 160 km a odtud další den do Veselí nad Moravou! Možné to však prý bylo především proto, že se tehdy jednalo doopravdy čistě jen o putování od hvězdárny ke hvězdárně. A vůbec se tehdy nenavštěvovaly všelijaké ty kulturní a přírodní památky a zajímavosti. Ale mně se zdá, že i ta mimoastronomická zastavení dnes k naší jízdě patří jako k velbloudovi hrby a že je ta naše cesta v současné podobě o to bohatší.

Vzpomněli jsme si též na letošní smůlu naší královny Daniely a věříme, že se ze svých zranění brzy vylíže a že se uvidíme na Reji a zejména na příštím Ebicyklu. Na nebi vyšel Měsíc, který se už blížil do poslední čtvrti, a to už bylo znamení k odpočinku, protože jsme byli po letošním spanilém cykloputování poněkud unaveni.

Ebilog

(Sloupnice – domovské depo Brno)

Neděle 28.7.2013

(délka 105,90 km; max. rychlost 55,6 km/h; průměr 16,8 km/h)

Je extrémní horko, už hned po ránu. A teplotní graf zaznamenaný dnes odpoledne na hvězdárně v Brně ukazoval dokonce přes 37°C! A náš cyklocomputer dnes také zlomil rekord, když během cesty, když se střídalo sluníčko se stínem, ukazoval 45,5°C. To už myslím na cyklistiku ani moc není.

Vstávat! A proč? Protože je ráno!

Poslední Ebiráno před noční tělocvičnou

Pelíšek našich Ebiořů

Nicméně vyjeli jsme s Jájuškou ze Sloupnice už po sedmé hodině ráno a domů do Brna jsme dojeli po třetí. Pot z nás jenom lil. Nikde jsme se příliš nezastavovali, snad jen pro doplnění tekutin. Zajímavé bylo, že si Uška moje původně myslela, že se pojede skoro celou cestu do Brna z kopce a neuvědomila si, že budeme přejíždět přes Vysošinu a že se ve výšce kolem 700 m.n.m. prakticky dotkneme Žďárských Vrchů! Stoupání do Poličky a dále do Bystrého bylo pro ni docela překvapení a utrpení, zejména když foukal poměrně silný protivítr.

Nakonec jsme však přece jenom dorazili, v tom teplotní rekordy lámajícím pařáku, domů. Myslím, že nás dnes zachránily naše cyklopřilby, protože na sluníčku bylo docela problém na nich vydržet rukou, ale pod nimi na hlavě bylo trvale přijatelných 36,7°C. Není nad to mít v takovémhle pařáku na hlavě kus polystyrenu.

V Brně jsme se potom šťastně shledali s naším Honzíčkem a opatrující tetou Ajkou, naordinovali si chladivou vanu a bylo nám dobře. Večer jsme ještě zajeli k naší babičce do Řečkovic a vyzvedli zde naši Verunečku i králíčka Kuličku. A tak nám i ten Ebilog nakonec šťastně dopadl a všichni jsme se ve zdraví opět sešli doma. Letošní Česká Pulkopa skončila, ať žije Rej, Ski a příští Slovenská pulkopa + 1.

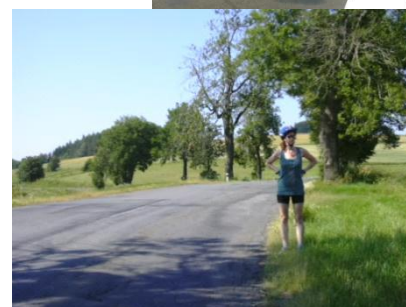
Z.D.E.

Litomyšl

Polička

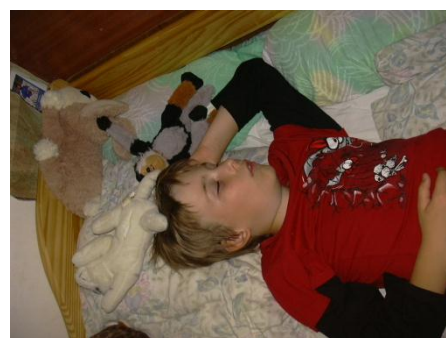
Jájuška na nejvyšším dnešním bodě

Verunečka

Zazel na nás letos čekal doma, místo šachovnicové vlajky

Jandůlka